

Denne er nu af Hr. Ostenfeld appelleret til Høiesteret, hvor Sagen i sin Egenkab af privat Politiretsfag vil i Genhold til Frdg. 15. Januar 1817 som anticiperet blive foretaget snarest muligt.

Det vil erindres, at den af Hr. Ostenfeld erhvervede Høiesteretsdom af 29. Januar 1883 (Bilag 5) truede med at hidføre en talrig Fiskerbefolknings økonomiske Ruin, og at der herover indkom en Række Klager til Rigsdagen og Regjeringen, samt at Sidstnævnte for at redde Fiskerbefolkningen fandt sig foranlediget til at nedsætte en Kommission til Underfølgelse af Spørgsmaalet om en Afløsning af den Eieren af Frijevold Løgegaard ifølge Høiesteretsdommen af 29. Januar 1883. (Bilag 5) tilkommende Eneret til Fiskeriet i det omhandlede Farvand. Denne Kommission, hvis den 25. Septbr. 1884 daterede Betænkning paa Grund af, at den var sendt Ministeriets Konsulent i Fiskerifager til Erklæring, først blev meddelt Udvalget senere end Sammes den 11. Februar 1885 daterede Betænkning (Tillæg B. for 1885—86 Sp. 659 o. fg.), oplyser, at Antallet af dem, som i 1886 dreve Fiskeri i Randers Fjord som Hovederhverv, var 180 med tilsammen 692 Familiemedlemmer, og at Antallet af dem, der dreve dette Fiskeri som Bierhverv, var 562 med tilsammen 2,248 Familiemedlemmer. Det hele Antal af den Befolkning, hvis Ernæring helt eller delvis er afhængig af bemeldte Fiskeri, udgjorde saaledes i 1886 ialt 2,940 eller paa det nærmeste 3000 Sjæle. Kommissionen oplyser tillige, at det, naar Eieren af Frijevold Løgegaard med Energi hævder den Eneret til Fiskeriet, som han i de senere Tider har faaet flaaet fast ved de ovenfor omtalte Domme, „turde være uomtvisteligt, at han derved vilde kunne standse de allerfleste af Fiskerne i deres Bedrift, saa at mange af disse, der ikke ere vant til at udføre andet Arbejde, vilde falde fattigbæsenet til Byrde“.

Foranlediget herved indstillede Kommissionen, der maatte gaa ud fra, at Løgegaardseieren havde den ham ved Høiesteretsdommen af 29de Januar 1883 tilkjendte Eneret, at denne Eneret inklusive Retten til selve Løgegaarden afsløses af Statskassen mod en Betaling af 300,000 Kr., som var den Sum, som Hr. Ostenfeld herfor forlangte, og som Kommissionen efter Omstændighederne fandt billig.

Smidlertid faldt netop 14 Dage efter Kommissionsbetænkningens Afgivelse Midtelsom-Sønderlyng Herreders Politiretsdom af 9de Oktober 1884 (Tillæg B. for 1884—85, Sp. 663 o. fg.), og da samme gik ud paa, at Hr. Ostenfeld ikke havde den af ham paaستاede Eneret, blev Spørgsmaalet om en Afløsning foreløbigt stillet i Berø, indtil det maatte vise sig, hvorvidt de overordnede Domstole stadfæstede eller forandrede Politiretsdommen.

For Fiskerbefolkningen opstod herved imidlertid den Vanskelighed, at denne Befolkning ikke uden at gaa økonomisk til Grunde kunde lade sit Erhverv hvile i den Nærække, som maatte forudses at ville medgaa, inden Politiretsdommen, der strax appelleredes af Hr. Ostenfeld, kunde blive endelig prøvet i de høiere Instanser, idet Hr. Ostenfeld vedblev at anlægge nye Sager imod og ogsaa opnaaede vedblivende at hænde Dom over dem, som hans Kontrol antraf i Fiskeri paa hans paaستاede Enemærker. Efter nogle mislykkede Forsøg toge Fiskerne dog omsider Kampen alvorligt op med Hr. Ostenfeld. Der dannedes nemlig til denne Ende først en Forening i Uggelhusene, som senere suppleredes med en hele Strækningen nedenfor Randers omfattende Forening. Disse Foreninger gjorde mig den Vre at antage mig som deres Sagfører, og det Samme gjorde udenfor Foreningerne adskillige Fiskere i og ovenfor Randers. I samtlige disse Sager, af hvilke nogle, der alt vare gaaede vedkommende Fiskere imod i Underinstansen, blev appellerede til Viborg Landsoverret, blev paa min Begjæring saavel af Overretten som af Underretterne bevilget de fornødne Anstaaende for at afvente Ufaldet af Appellen af Midtelsom-Sønderlyng Herreders Politiretsdom af 9de Oktober 1884, og paa denne Maade blev Udgangen til at drive deres Erhverv holdt aaben for Fiskerne i de henved to Aar, der ere medgaaede, indtil Overrettens Dom af 27de Sept. 1886 nu for nyligt faldt. Det er muligt, at denne vil være i Stand til fremdeles at beskytte Fiskerne i Udøvelsen af deres Erhverv, indtil Høiesterets Afgjørelse foreligger, hvilket i alt Fald vil blive forsøgt.

Før jeg gaar over til, hvad jeg ivotrigt har at berette, maa jeg først gjøre Rede for, hvad der forstaas ved det saakaldte „Bornholmske Ækvivalent“.

Efter den med Sverig førte uheldige Krig afstod Danmark, som bekjendt, ved Freden i Roskilde 1658 Skaane, Halland og Blekingen samt Den Bornholm til Sverig. Bornholmerne grebe imidlertid til Vaaben herimod og overmandede den svenske Besætning paa Den. Der blev da imellem de to Landes Regjeringer truffet den Ordning, at Bornholm forblev ved Danmark, men at der derfor gaves den svenske Krone Bederlag ved til denne at overdrage som Eiendom 8500 Tdr. Hartkorn adeligt Fordegods beliggende i